

20.96x20.45	1	עמוד 3	ב חלק - 'הארץ'	22.11.2010	25004672-6
55430					

טלוויזיה | שני | 22 · 11 · 2010

הערב | רותה קופפר

בואו נרקוד נשכח

"לפני הריקוד הייתי סתם ילד עם צרכים מיוחדים", מספר ג'יימס הולבי, ילד אוטיסט בן עשר, שלא ידע לקרוא ולכתוב עד לפני שנתיים, "ורק הייתי מתבטל בתוך העולם שלי". מאז שגילה את כישרון הריקוד שלו הוא חש "כאילו מישהו תיקן לי את המוח מבפנים", הוא אומר, כאשר על המדף לצדו בחדר שלו, שלל גביעים ומדליות מתחרויות ריקודים.

הסרט הנוגע ללב "אוטיזם, דיסקו ואני" של ביי-בייסי, המשודר הערב ביש דוקו, עוקב אחר ההכנות שלו לתחרות "ילד הדיסקו" במשך ארבעה חודשים. הולבי הוא רקדן מחונן, ממש כמו בילי אליוט. הסרט התיעודי אף מסתיים בשיר מתוך הסרט ההוא "אני רקדתי כשהייתי בן... 12". בתחילה היה לו קשה ללמוד על פה את כל צעדי הריקוד. הוא התגבר על כך עם הזמן. כעת הוא רק צריך לזכור להישיר מבט אל השופטים ולחייך. החיוך מסובך לו יותר מרצף של פירואטים שהוא מבצע ללא שום קושי.

לג'יימס יש אה תאום, אוטיסט אף הוא, ששמו ג'ורג', וכן אח גדול בן 16, אלכס, שגם הוא אוטיסט. מבין השלושה לג'ימי היו הכי הרבה קשיי תפקוד עד שהחל לרקוד. הריקוד שיפר את יכולת הריכוז שלו, את יכולת הלמידה, את התקשורת שלו, את הכישורים החברתיים שלו - יש לו אפילו ידידה שאתה הוא רוקד. הרופא המטפל בו במשך שנים מתרשם מאוד מהשיפור שחל במצבו, אך אינו יודע להסביר אותו.

אך ההישגים שלו לא שיפרו את יחסיו עם אחיו התאום. ג'ורג' גלוי מאוד באשר לקנאה שלו. ככל שמצבו של ג'ימי משתפר, זה של ג'ורג' מידרדר. הלב יוצא אל המשפחה וההורים התומכים והאמיצים האלה, והסרט הוא במידה רבה גם על ההתמודדות שלהם.

תחרויות הריקודים בסרט, ובמיוחד זאת הנחשקת בכלקפול "ילד הדיסקו", מפעילות הרבה לחץ על הילדים, שמופיעים בהם במראה של דראג קווין. ברור שהיחס של הצופים אל המשתתפים האחרים והוריהם שונה לגמרי. בתחרות החשובה ג'ימי רוקד במלוא כוחו, ואפילו לא שוכח להישיר מבט ולחייך.

"אוטיזם, דיסקו ואני". יס דוקו, 22:35

"אוטיזם, דיסקו ואני": הריקודים עזרו לתפקוד